

שרוני האהובה שלנו,

שוב הגיע הקיץ, עוד שנה חלפה.

כבר שלוש שנים שאת אינך איתנו, מצד אחד נדמה כי היה זה רק אתמול ומנגד זה נראה נצח. הגעגועים אליך רק הולכים וגוברים, וביתר שאת בזמנים מיוחדים כמו חגים, אירועים ושמחות משפחתיות – שם חסרונך מורגש וצורב אפילו עוד יותר. עם חלוף הזמן אנחנו מגלים שהביטוי "הזמן עושה את שלו" הוא קלישאה סתמית ולא נכונה.

שמחת החיים שלך, האופטימיות, החיוך הנהדר שלך, היכולת ללכד סביבך אנשים, האור שהבאת איתך לכל מקום – מכל אלו נותרו רק הזכרונות, והם חיים בליבנו ובליבותיהם של כל אוהבייך הרבים. כל אחד נוצר את זכרונו בדרכו שלו.

אנחנו זוכרים את הכל. מנסים לזכור בעיקר את הזמנים הטובים שבחיך, והיו המון כאלו. זוכרים ומזכירים כל פרק ואירוע בתקופות חיך השונות, את האהבה ההדדית הענקית והחיים הנפלאים עם מורן, זוכרים גם את הטיול האחרון שלך לברצלונה עם אמא ונועה, ומתברכים בכך שהספקתן לעשות אותו לפני שנפלה על כולנו הידיעה הנוראית על המחלה. וכמובן זוכרים גם כל רגע מהתקופה הקשה של המחלה הארוכה. את רכבת ההרים המטורפת של התקוות והאכזבות, של החדשות הטובות והנוראות, ובעיקר את הסבל הבלתי נתפס שנאלצת לעבור. אז גילינו את תעצומות הנפש האמיתיות שלך, את הרצון הבלתי מתפשר להילחם כדי לנצח, את האופטימיות האינסופית, ובתוך כל זה, עד כמה שזה נשמע לא מציאותי, גם את הרצון שלך להגן עלינו. הדעת לא מסוגלת לתפוס אלו כוחות נפשיים וגופניים נדרשו ממך בהתמודדות הזאת.

לזיכרונות אין ספור פנים: פתאום מושמע שיר שאהבת, ביטוי שהשתמשת בו, מוצאים חפץ כלשהו שלך שנשאר יתום, או מליון טריגרים אחרים שמכים שוב: את אינך איתנו בגופך, את נמצאת רק בליבנו.

מה התחדש אצלנו לאחרונה? אנחנו "מעדכנים" אותך למרות שאנחנו רוצים להאמין שאת רואה הכל ושותפה לכל מה שעובר עלינו - בדרכך, יחד עם יקירינו האחרים שנמצאים איתך:

- כולנו מתרגשים לקראת חתונתם הקרבה של טל ועידו שחזרו רק עכשיו מטיול ארוך במזרח. ברור שאת תהיי עם כולנו מתחת לחופה ובכל השמחה הענקית הזאת. אנחנו כל כך שמחים שהספקת לפגוש את טל, ולו רק פעם אחת.

- נעמי אחייניתך הקטנה שכה אהבת מתייחסת אלייך בטבעיות וכחלק ממרקם החיים היום יומי, עבודה את "בלב שלנו". היא יודעת שאצלנו בבית המשחקים, הבובות, החדר שבו היא משחקת והמיטה בה היא ישנה הם שלך. היא מסתכלת בתמונות ובסרטונים שלך, ועבודה, כמו עבורנו, את חלק טבעי ומובן מאליו של המשפחה.
- אנה הקטנטנה, שלא מזמן חגגנו לה יום הולדת שנה, התחילה ללכת לפני מספר ימים. היא לא זכתה להכיר אותך ועוד לא מבינה, אבל גם היא תגדל להכיר ולאהוב אותך.
- גם במעגלים היותר רחוקים של המשפחה והחברים – חתונות, נולדים ילדים. מעגל החיים נמשך.

אסיים בסיפור קטן שאין לו פואנטה: בגינת ביתנו שתלנו לפני 22 שנים עץ שזיפים. העץ הזה מעולם לא הניב פרי. עד שלפני 3 שנים, במה שבדיעבד התברר שהיה החודש האחרון לחייו, הוא הניב המון שזיפים. הבאנו לך אותם לבית החולים, הם היו טעימים לך מאד וגם חילקת אותם בגאווה למבקרים ולצוות שטיפל בך. בשנתיים שחלפו יבש העץ, והשנה שוב הפתיע אותנו בהמון שזיפים טעימים ומתוקים. וזהו עוד פן של זיכרון מר-מתוק.

אוהבים אותך לעולמים – אמא ואבא.